

Приклад людяності та відваги

Іван ГЛУШМАН

Нещодавно випадково натрапив на статтю про острожанина, який виходив із «котла» в Дебальцевому Донецької області. Минулого понеділка виповнилася річниця тієї трагічної події. Ми попросили Миколу Манька відкласти свій матеріал у рубриці «Наш історичний календар» до наступного випуску «Замкової гори».

Газета Національної гвардії України (НГУ) «Ратник» № 5 (5267) від 1 жовтня 2015 р. помістила на своїх шпальтах статтю «Нагородити свого рятівника-гвардійця попросив Президента України». Там зазначено:

«17 лютого цього року старший сержант Олексій Кудря був поранений при обороні міста Дебальцево на Донеччині.

Військовослужбовець безпорадно лежав у калюжі крові у ярку, аж раптом до нього підбіг чоловік у формі нацгвардійця. «В мене діти, у тебе діти. Вставай, рятуймося!» – сказав незнайомец і, підхопивши Олексія, почав йому допомагати йти.

Зрештою, під обстрілом гвардієць вивів пораненого з поля бою у безпечне місце, фактично врятувавши йому життя. На прощання старший сержант Кудря спитав ім'я рятівника. Той назвався стрільцем Галицької бригади НГУ Тарасом Лінником.

Після одужання і повернення додому Олексій Кудря вирішив віддячити Тарасу Ліннику й написав листа Президенту України з проханням відзначити його вчинок. «Прошу нагородити мого бойового брата-рятівника державною нагородою, – зазначив чоловік. – Адже те, що зробив Тарас Лінник, є прикладом людяності та відваги. Він – справжній герой!».

Згодом Указом Президента України за особисту мужність і високий професіоналізм солдата Тараса Лінника було нагороджено медаллю «За військову службу Україні». У номері 4 (52) за 2015 рік журналу «Слово честі» під рубрикою «Невигадані історії» вийшла велика стаття підполковника Валерія Апбалова «Одно-

го разу під Дебальцевим». Вона об'ємна й ми не маємо можливості її помістити повністю. Публікуємо зі скороченням, переважно про уродженця нашого міста та проявлений ним героїзм. Він і тепер служить у НГУ, перебуває в Яворові на навчаннях.

«Нічого героїчного у зовнішності Тараса Лінника немає. Худорлявий, з ранньою сивиною, він виглядає значно старшим за свої 34. Виявляється, вони

нієї з найбільш мирних професій у світі, будівельник. З дитинства захоплюється риболовлю та мисливством. Усі премудрості засвоював сам, трофеями, на відміну від більшості рибалок-мисливців, не хизується.

– Я з Острога Рівненської області. Неповдалік урочище Черепки, болотиста, незаймана місцевість. Прийдеш із полювання додому – мокрий, брудний, ноги гудять, але який задоволений! І справа тут не у здобичі, прогуляюся лісом – і вже радію. Хоча від здобичі, звісно, не відмовляюся.

Тарасова природна розважливість, гострий зір і мисливська звичка бачити невидиме життя у тихому і, здавалося б, порожньому лісі дуже пригодилися його підрозділу в зоні АТО. Воєнну «професію» солдата Лінника не знайдеш у жодному списку військово-облікових спеціальностей. На фронті він працював... очима.

– У мене зі собою завжди було багато техніки – і прилад нічного бачення, і тепловізор. Моя служба починалася вночі. Ходив від одного блокпоста до іншого, спостерігав за місцевістю. Коли хлопці відчували щось підозріле, викликали мене: «Очі, підійди, перевір!». Постів багато, людей багато, мало хто знав, як кого звати. Так і мене, окрім своїх, ніхто не величав на ім'я. Просто «Очі». Такий вийшов кумедний позивний.

До Дебальцевого було в мене два відрядження на Донбас – у Вуглегірськ на початку жовтня минулого року, тоді якраз перемир'я було, так би мовити, одностороннє. Нічого, протрималися. Потім – блокпост біля смт Врубівки Попаснянського району, друга лінія оборони, там відносно спокійно було. До Дебальцевого прибув 1 лютого.

Закінчення на 7-й стор. >>>

з Олексієм (Кудрею) – ровесники. Обидва народилися в незаможних родинах у невеликих містечках, одночасно відслужили строкову (Тарас півтора роки охороняв один із важливих державних об'єктів у лавах внутрішніх військ МВС України), а минулого року знову взяли в руки зброю. Чоловік дуже скромний, а якщо не знати, що він майстерно володіє різними видами стрілецької зброї і має за плечима три бойові відрядження, то здасться, що навіть сором'язливий. Але це, звісно, неправда. Просто справжні герої не вихваляються своїми подвигами, вони й без того знають, чого варті.

У цивільному житті солдат запасу Лінник – представник од-

Приклад людяності та відваги

Я зі своїм тепловізором пильнував по черзі на чотирьох тамтешніх блокпостах. Хоча бували такі дні та ночі, коли з підвалу й носа не можна було показати. Спочатку по нас бив кочовий міномет, довго його не могли вирахувати, проте зрештою хлопці зі Збройних Сил із цією задачею впоралися. А потім пішло-поїхало – і САУ, і «Гради»...

Через брак місця опис подій під Дебальцево змушений пропустити. Тоді місто було в оточенні. Згодом поступила команда його залишити. Виїжджали БТРами, танками, вантажівками – хто як міг. По дорозі натрапляли на засідки бойовиків, були під обстрілами ворога з різних видів зброї, підривалися на мінах – справжнє пекло. Із розповіді Олексія Кудрі зрозуміло, що його контузило, він утратив багато крові, погано розумів, що відбувається, пері-

одично втрачав свідомість. Сержанта підібрав спершу «Урал», потім «КамАЗ». Потім у машину влучив снаряд. Хлопцеві вдалося вибратися з нього під обстрілом артилерії і стрілецької зброї. Бігти він не міг, брів на вманя. Коли знесилів, сів на сніг. Перебував у якомусь дивному напівпритомному стані. Так Олексія знайшов Тарас.

«– Я прийшов до тями, коли він простягнув мені руку, – розповідає Кудря. – Іти було важко, але Тарас мене постійно підбадьорював, казав, що вже недовго залишилося. Я дуже боявся, що знову почнуться обстріли, але вони, як дивно, стихли. Найскладніше було на підйомі, але я вже бачив синьо-жовтий прапор, що майорів у світанкових сутінках, позначаючи нашу територію. Це надавало сил. А ще я був дуже зворушений героїським

вчинком незнайомця, який прийшов мені на допомогу. Я буду йому вдячний усе життя. Сумніваюся, що вибрався б звідти сам, якби не Тарас Лінник – скромний будівельник із Рівненщини, мужній солдат і людина з великим серцем.

Неоголошена війна на Донбасі залишила в житті ровесників незгладимий слід. Олексію Кудрі доведеться ще довго відновлюватися після поранень, а Тарас Лінник зізнається, що інколи не може заснути в чистій домашній постелі, не одягнувши... «камуфляжне» з бушлатом. Проте жоден із чоловіків не шкодує про цю сторінку у власній біографії. Адже в зоні АТО обидва пізнали справжню ціну мужності і честі, доброти й милосердя. А ще – у кожного з'явився друг, який ніколи не зрадить, а за потреби, не роздумуючи, віддасть за побратима власне життя». ■